

Germans de camp

Lolita Bosch

El meu germà es confon. Som en un Barça-Madrid, el camp és ple a vessar i el meu germà és petit i es confon. I a la mitja part té aquella sensació de perdre's que se sol tenir en els llocs plens de gent, agafa la mà d'un desconegut i diu: anem, pare? Jo no. Jo miro l'escena morta de riure. Però l'oblido. Oblido aquesta mitja part perquè no és gaire important. M'impresiona més el Barça-Madrid: el camp ple de gom a gom, el pare content, i el meu germà i jo junts a tribuna per primera vegada; avui que el meu oncle Àlex s'ha posat malalt i ens ha deixat el carnet. M'impresionen, uf! encara molt més!, aquests llums tan grossos, els crits, i el camp, el camp, el camp. Això, ara, ho és tot. La mitja part no.

I el meu pare no m'hi fa pensar fins al cap de molts anys, un migdia que anem a dinar. I des d'aleshores explicarà aquell dia, per sempre més, com si la mitja part del Barça-Madrid hagués estat una altra cosa. I ho farà així des d'ara, en què deixa anar:

-Recordes aquell dia que vareu conèixer el tiet Ramon, cuca?

-Quin tiet Ramon, pare?

-Sí, dona... -protesta.

I aleshores tant li fa el Barça-Madrid, tant li fan els llums immensos i el camp, el camp, el camp.

-El tiet Ramon, cuca! Que no recordes aquell dia que el meu germà Àlex es va posar malalt i ens va deixar el carnet perquè anéssim nosaltres tres al camp?

No l'hem pogut oblidar mai, el meu germà i jo, aquell dia. Va ser increïble: el camp ple a vessar, un Barça-Madrid gairebé de final de lliga, Schuster, Quini, Alexanko, Amador, Kubala...

-No pot ser que hagi oblidat el tiet Ramon! Quin greu que li sabria...

-Quin tiet Ramon? Pare, de què parles?

-Era diumenge a la tarda...

-Dissabte a la nit, pare, que estaven encesos els llums.

-I vam anar al camp a veure un partit contra l'Atlètic.

-El Madriiiiiid...

-Au va, el Madrid! No em facis riure... Anàvem 3 a 2 a la mitja part i finalment vam quedar 4 a 2 contra l'Atlètic: l'Atlètic. Com vols que no sàpiga quin dia vaig conèixer el meu germanastre?

-Quin germanastre, pare!?

-El tiet Ramon, cuca! De debò que te n'has oblidat? No m'ho puc creure...

Ni jo.

... mentre us vigilava a tu i al teu germà, vaig veure un home. Però la veritat és vaig quedar tan parat que no vaig ser-hi a temps.

-A temps de què?

-De preguntar-li què estava passant.

-Què vols dir què estava passant?

-Doncs és que érem idèntics!

-Pare...

-No em puc creure que no ho recordis. Érem clavats! Dues gotes d'aigua. Tant, que el teu germà se'l va mirar i li va dir: pare, pensava que t'havies perdut!, i li va donar la mà. Però aleshores tots dos van alçar el cap i em van veure a mi, que m'acostava amb un ensurt al damunt que encara ara me'n recordo i em fa posar neguitós...

-Au va!

Però el meu pare no m'escolta:

-Pobret, el teu germà: no entenia res! I el tiet Ramon tampoc. Estava molt desconcertat. Bé, tant com jo, de fet, que em va venir al cap, de cop, aquell desconegut, el teu germà, el teu avi... Però va tenir una alegria...

-Una alegria, per què?

-De trobar-nos!

-I tu què vas fer?

-El que s'ha de fer en un cas així, cuca. No em preguntis res, vaig dir-li al tiet, que tu i jo ens semblem massa.

-I?

-I ell es va posar a riure amb aquest mateix to de lloca que riem tota la família. Això va fer. Com hauria fet qualsevol de nosaltres. Va riure alegrement, va venir cap a mi amb el teu germà de la mà, i em va preguntar: deus beure wisqui tu també, oi?

-I com ho podia saber?

-Perquè els germans, aquestes coses, les saben...

-I què va passar?

-Última hora, res. Ja ho saps: són massa curtes les mitges parts. Així que vam haver de brindar a corre-cuita i anar corrents cap a tribuna.

-Aquell senyor va...?

-El tiet Ramooooon.

-D'això... sí, el tiet Ramon va seure amb nosaltres?

-I on volies que anés?

-Que no tenia seient, ell?

-Que no tenia família?

I jo miro el pare amb els ulls esbatanats, però ell somriu, com si res, pensant en la mitja part d'aquell partit que no recorda.

-I com ens ho vam fer?

-Tu i el teu germà vareu seure junts al seient de l'oncle Àlex. I...

-I ningú no va protestar? Normalment a la gent no els agraden aquestes coses, a tribuna.

-No, cuca, aquell dia ningú no va dir res. I quan va acabar el partit el teu tiet i jo ens vam abraçar com si haguéssim anat plegats al futbol des de sempre. Dos germans ben avinguts, això és el que semblàvem.

-I que se n'ha fet del tiet Ramon?

-No ens vam tornar a trobar mai més. I jo a casa dels teus avis mai no en vaig parlar, és clar.

-I no hi penses?

-Ben mirat, saps què? Millor que demanem les postres, que ens acabarem posant tristos